

Búth Emília JÉG-VIRÁGZIK

Szavak fészkelődnek ágyamba, agyamba.
Álmatlanul, teljes fordulatszámom pörgök.
Félérett – „lájtos” – mosolyom kifacsarva.
Így talál rám ez a szíve-nagy *csütörtök*.

Középső testvért, rokon, ölel magához.
Soha már, s jöhet bármi...! A helyzet odvas,
tűnődik, s mint ahogy kisművészt-határoz
az ember, leveles tenyeremből olvas

(engem?) január... szemembe néz, borzongva,
gondolataimat némán szortírozza.
Vak-tükör, homály: a tavasz takarásban.

Ez itt a tél. Minden „jaj”-ban akarás van?
Havas háztetők csipkés gerincét bontva
tör a reggel jégvirágot, ablakomba.

